

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1156/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца И.С. из Н., чији је пуномоћник М.К., адвокат из Н., против туженог ЗТР Q.p.предузетника Д.С. из Г.Х., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из Н., а у поступку по ревизији М.С., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2871/14 од 05.02.2015. године, у седници већа одржаној 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2871/14 од 05.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1230/2012 од 08.04.2014. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог од 16.03.2012. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду код туженог због непоштовања радне дисциплине и због тога што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада. Обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове поступка у износу од 168.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2871/14 од 05.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер другостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати. Изрека пресуде је разумљива и у побијаној пресуди су дати разлози о свим одлучним чињеницама.

Према утврђеним чињеницама тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду почев од 2000. године. Решењем туженог од 16.03.2012. године тужиоцу је отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине, односно због тога што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Оспореним решењем му је стављено на терет да је у периоду од 19.01.2012. године до 31.01.2012. године закашњавао у доласку на посао, а у евиденцију о доласку се уписивао да је дошао у 8,00 часова те је самовољно напуштао радно место пре краја радног времена, односно удаљавао се са радног места у току радног времена без сагласности послодавца, на који начин је поступао противно одлуци послодавца о радном времену и забрани да у току радног времена напушта радно место без сагласности и дозволе послодавца, те неопрвдавању изостанка са посла што се сматра актом непоштовања радне дисциплине код послодавца. Тужилац се од 01.09.2011. године налазио на боловању и лечење од посттрауматског стресног поремећаја, а због породичне трагедије. Вештачењем је утврђено да у периоду од 18.01.2012. године, када је од стране првостепене лекарске комисије закључено боловање, па надаље, и у време за које му се ставља на терет повреда радне дисциплине тужилац није био излечен од посттрауматског стресног поремећаја, што и објашњава његово психичко стање и осцилације у понашању током радног времена, као и да због привремене неспособности за рад није могао да буде свестан евентуалних повреда радне дисциплине. Утврђено је да код њега није постојала свест да непоштовање радне дисциплине може довести до престанка радног односа, односно да је овакво понашање тужиоца последица и реакција на трагедију коју је доживео.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су утврдили да је решењем туженог од 16.03.2012. године тужиоцу незаконито отказан уговор о раду применом одредбе члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда у нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право када је поништено као незаконито решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени обавезан да тужиоца врати на рад. Нису били испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, с обзиром на то да тужилац услед привремене неспособности за рад, због поремећаја који је реметио његове способности у свим сегментима процеса рада, није могао да буде свестан евентуалног непоштовања радне дисциплине. У поступку је утврђено да је тужилац услед постојања посттрауматског синдрома био привремено неспособан за рад и да није могао да буде свестан евентуалног непоштовања радне дисциплине, које му се ставља на терет оспореним решењем, па је правилан закључак нижестепених судови да услов из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду није испуњен те да је решење о отказу незаконито. Неосновано у ревизији тужени истиче да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца и поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду. У току поступка је утврђено да је психичко стање тужиоца

имало променљиви интензитет и квалитете симптома који у току једног дана није био једнак, а ни у дужем временском периоду и понашање тужиоца у смислу непоштовања радног времена, кашњења на посао, изласка са посла без дозволе, враћања са посла раније је у узрочно последичној вези са психичким поремећајем који је у време тих збивања чинио тужиоца привремено неспособним за рад и тужилац није могао да буде свестан евентуалног непоштовања радне дисциплине. У поступку је утврђено да код тужиоца није постојала свест да непоштовање радне дисциплине може довести до престанка радног односа, односно да је овакво понашање тужиоца последица и реакција на трагедију коју је доживео, те из свих наведених разлога и Врховни касациони суд закључује да нису били испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу по члану 179. став 1. тачка 3. Закона о раду.

Правну последицу незаконите одлуке послодавца, којом је запосленом престао радни однос представља реинтеграција запосленог о чему је правилно одлучено применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром на то да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**